

Okawa Ryoho: Kommunikation med ånderne

I Royho Okawas forfatterskab på flere hundrede bøger kommer han gentagne gange ind på sin åndelige vækkelse eller mystiske oplevelse. Selv i en forholdsvis ny bog beskriver han denne.

Jeg vil aldrig glemme, hvad der skete den mindeværdige dag, d. 23. marts 1981.

Det var en dejlig eftermiddag tidligt om foråret. Luften var varm, og der var gode forhåbninger til årstiden, da jeg lå og hvilede mig i en lænestol, og simpelthen nød dagen. Pludselig vældede der en ubeskrivelig varme op i mig fra dybe lag i min krop. Jeg vidste instinktivt, at jeg ikke var alene og at et andet væsen forsøgte at kommunikere med mig på en eller anden måde. Følelsen var så stærk, at jeg så mig omkring efter noget at skrive på. Min hånd rørte ved et stykke papir, som lå på bordet.

Ikke så snart have jeg taget papiret op og hold det foran mig, da det mærkeligste skete. Uden nogen vilje, uden nogen bevidst anstrengelse fra min side, tog min højre hånd en blyant og begyndte at skrive. Jeg følte med sikkerhed, at en eller anden kontrollerede min hånd. Det væsen skrev ordene: ”Gode nyheder, gode nyheder” med japanske tegn. Det var på den måde, den første guddommelige ånd kontaktede mig og gjorde sin tilstedeværelse kendt. Jeg lærte snart derefter, at åndens navn er Nikko, og at han var en af seks ældre disciple af Nichiren¹, buddhist-præsten fra 1200-tallet.

Automatskriften fortsatte, og i løbet af ti dage fik jeg budskaber, som alle kom fra Nikko. Derefter begyndte et andet væsen at kontrollere min hånd og sende mig budskaber. Det var Nikkos mester, Nichiren. Først afslørede Nichiren ikke sin sande identitet for mig, og præsenterede sig som en af sine disciple. Men inden længe var jeg i stand til at finde ud af, at ånden faktisk var Nichiren selv.

Jeg undrede mig over, hvorfor Nichiren var kommet til mig. Måske, tænkte jeg, var jeg en Nichiren-tilhænger i et tidligere liv. Efter at have talt med Nichiren i nogen tid, forstod jeg at min far, Saburo Yoshikawa, i en af sine tidligere inkarnationen havde været en af Nichirens favorit-disciple. Det var den forbindelse, fandt jeg ud af, som havde ført Nichiren til mig.

---

¹ (1222-82) grundlæggeren af Nichiren buddhismen, en af buddhismens store reformatorer i Japan.

Til sidst begyndte han at kontakte mig hver dag. I begyndelsen var vores kommunikation næsten udelukkende automatskrift. Min hånd begyndte, uden at jeg havde kontrol over den, at skrive sætninger, og det fortsatte den med i nogen tid. Nichiren kommunikerede med mig fra slutningen af marts 1981 indtil begyndelsen af juli.

På det tidspunkt begyndte jeg at spekulere på, om der var andre former for kommunikation med Nichiren mulig. Pludselige og uventede idéer dukkede til tider op i mit sind, og jeg kunne høre stille stemmer tale i mit inderste væsen, så det slog mig, at Nichiren og jeg måske kunne tale sammen mundtligt.

Og rigtig nok begyndte de ånder, som havde kommunikeret med mig gennem automatskrift, nu at tale til mig, idet de brugte min egen stemme. I stedet for simpelthen at modtage skriftlige budskaber, var jeg i stand til at føre mundtlige samtaler med ånderne. Situationen må have set meget mærkelig ud for enhver tilskuer, fordi det ville se ud, som om jeg talte med mig selv.

Vigtigheden af mine oplevelser gennem det første halvår af 1981 betød, at jeg gradvist fik en forståelse for åndeverdenen, der eksisterer omkring os. Da jeg begyndte at modtage budskaber, troede jeg, at jeg havde et godt greb om, hvad der ligger udenfor os efter døden, i livet efter døden. Men da mine dybere evner blev tydelige, da jeg kunne gengive de åndelige væseners budskaber i mit eget sprog, fik det mig til at foretage en 180-graders vending i mit liv og i min indsigt.

Du vil muligvis spørge mig, om jeg havde modtaget en speciel træning for at kunne deltage i automatskrift og den efterfølgende direkte mundtlige kommunikation, men sandheden er, at alt dette skete fuldstændigt naturligt. Jeg behøvede ikke tilbringe år med meditation under vandfald eller trække mig tilbage til bjergenes ensomhed. Heller ikke behøvede jeg at bo i årtier i en hule eller deltage i nogen specielle teknikker, speciel meditation, eller vanskelige esoteriske² praksisser. Det eneste, der var nødvendigt for mig, var at se dybt ind i mit eget sind og forsøge at rette op på de forkerte tanker, jeg nærede.

Jeg var 24 år dengang og var i gang med at overveje mit hidtidige liv. Jeg indså ved at kigge bagud, at jeg allerede havde begået mange fejltagelser. Jeg undersøgte nøje disse fejl og

---

² Hemmelig lære, kun beregnet for de indviede.

© Forlaget Univers

angrede den tid, jeg havde tænkt eller handlet forkert. Ved at gøre det forberedte jeg mig selv på at åbne min sjæls vindue.

Ryuhō Okawa: *Change Your Life, Change the World* (IRH Press 2010), s. 7-9